

Sygn. akt III CSK 176/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku A. M.
przy uczestnictwie K. B., B. C. i J. C.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika K. B. oraz skargi kasacyjnej uczestników B.
C. i J. C.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Kielcach
z dnia 29 sierpnia 2014 r., sygn. akt II Ca 382/13,

odmawia przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2014 r. - w sprawie o rozgraniczenie nieruchomości - Sąd Okręgowy w Kielcach zmienił zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego w Końskich z dnia 10 grudnia 2012 r.

Uczestnik K. B. wniósł skargę kasacyjną, wskazując na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego możliwości rozgraniczenia granic, oraz czynników i okoliczności, które należy analizować dokonując rozgraniczenia. Skargę wnieśli również uczestnicy B. i J. małżeństwo C., wskazując na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przedstawione w skardze kasacyjnej uczestnika K. B. „zagadnienie prawne” jest w istocie pytaniem o trafność rozstrzygnięcia konkretnej - niniejszej - sprawy. To, czy istnieje możliwość rozgraniczenia według dokonanego kryterium jest kwestią stanu faktycznego i ustaleń, wymyka się zatem rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy (art. 398³ § 3 k.p.c.). Cała skarga, także w ramach podstaw, jest wymierzona w ustalenia, należy więc podkreślić, że zagadnienie prawne uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi być zagadnieniem ściśle jurydycznym, dającym się przedstawić w sposób syntetyczny i oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń lub oceny dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 2008 r., III CSK 285/08, „Izba Cywilna” 2009, nr 4, s. 48).

Odnosząc się natomiast do skargi uczestników B. i J. C. należy wskazać, że nie można dokonać błędnej wykładni i zarazem niewłaściwego zastosowania art. 153 k.c. przez „niewłaściwe ustalenie przebiegu granic”. Taki zarzut dotyczy w istocie ustaleń Sądu *meriti*, które nie mogą być w postępowaniu kasacyjnym kwestionowane. Skarga kasacyjna nie jest zatem oczywiście uzasadniona.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).